

THAUMATURGY

Milena Huhta & Luganski

7/2-2/3

Kuvittaja **Milena Huhdan** (s. 1988) ja valokuvaaja **Diana Luganskin** (s. 1980) intiimi yhteisnäyttely tuo slaavilaisen kansantaruston keskeiset hahmot nykyhetkeen kuvitusta ja valokuvaa yhdistäen. Samalla näyttely palaa aikaan, jolloin sadut perustuivat suulliseen perinteeseen ja ne oli suunnattu aikuisille. Slaavilainen tausta ja yhteiset esteettiset mieltymykset yhdistävät eri alojen taiteilijoita, jotka kutsuvatkin toisiaan sukulaissieluiksi. Vanhat tarut ovat inspiroineet molempia lapsesta lähtien.

"Suuria suosikkejani olivat Dorén kuvitukset Danten Jumalaiseen näytelmään. Haha, aika synkkiä kuvia lapselle, mutta pidän kuvista yhä paljon." - Milena Huhta

Näyttely koostuu kuuden teoksen muodostamasta muotokuvaasarjasta. Huhta on luonut Luganskin kuvaamiin muotokuvaan toisen tason, joka muuntaa nykymallit ajattomiksi mytologian hahmoiksi kuten kaikkivoipaiseksi Baba Yaga -noidaksi tai legendaariseksi soturiprinsessaksi. Värivalokuvan voima on yleensä sen realismisuudessa. Tällä kertaa kuvitus ottaa kuitenkin vallan ja mallit muuttuvat Huhdan fantasiamaailman osaksi, kuin eläviksi nukeiksi. Esillä on myös muotokuvaan perustuva animaatio ja alttarimainen moodboard, joka avaa näyttelyn tekoprosessia ja inspiraation lähteitä hauraista herbaarioista populaarikulttuurin kuvastoon.

Kiitokset

Dianan perhe, Elina Heikka, Piia Hiltunen, Lotta Järvinen, Alicja Karwacinska, Mikko Keskiivari, Antti Kettunen, Nina Korpi, Anna Kuts, Lauri Löppönen, Yilin Ma, Mikko Pekkinen, Janne Punkari, Verna Reini, Alexey Rubischev, Wiola Räsänen.

Näyttelyn toteutusta tukee Pro Av Saarikko.
Avajaisia ovat tukeneet Kukkakollektiivi ja Stadin Panimo.

Tekstit:

Veera Pekkinen

Lähteet:

Bradshaw, Peter: Houdini and the magic of the movies. The Guardian 3.5.2011. O'Brien, Glenn: "Nan Goldin's rebellion and realist romance" teoksessa Nan Goldin: Diving for Pearls. Steidl Verlag, 2016.

Rymin, Raija: Jälkipuhe teoksessa Ivan Bilibin: Sammakkoprinsessa. Weilin & Göös, Espoo, 1977

Wallenius, Anni: Fotomontaasi vie unien maahan. Artikkelit Suomen Valokuvataiteen museon verkkosivulla: <https://www.valokuvataiteenmuseo.fi/fi/kokoelmat/fotomontaasi-vie-unien-maahan>

Milena Huhta. Artikkelit verkkolehdestä Stell Magazine 19.6.2017

Taitto: Oskari Huolman

**Galleria
Kuvitus**

Totta ja tarua

Liekö syy autenttisen ja koskemattoman valokuvan ”pyhydessä”, että valokuvaa ja kuvitusta yhdistävää kuvamanipulointia on nähty enemmän mainoskuvissa (Givenchy, Dior, Dolce&Gabbana, YSL...) kuin valokuvataiteessa. Valokuvan ja muiden tekniikoiden yhdistelyllä on kuitenkin pitkä historia ja nykytaiteilijoista esimerkiksi Ulla Jokisalo on tuonut valokuvaan toisen tason käsityömäisen prosessin kautta. Ennen digitaalista valokuvausta ja kuvankäsittelyohjelmia kuvien kaikenlainen edelleen työstäminen olikin kirjaimellisesti käsityötä. Tavoitteena oli kuitenkin useimmiten todellisuuden vaikutelma, jonka vuoksi käytetty tekniikka pyrittiin piilottamaan. Eräs joka käytti valokuvaa toisin, oli taikuri ja elokuvan pioneeri Georges Méliès (1861-1938), joka hämmästytti yleisöä 1800-luvun teatteri-illuusioesityksissään. Hän esitteli valokuvia aaveista sekä ihmistä ympäröivästä aurasta ja ”ektoplasmasta.” Lewis Carroll käytti puolestaan valokuvaa todistamaan, että keijut olivat todellisia. Vähän myöhemmin valokuvan käsittelystä innostuivat avantgardetaiteilijat, kuten André Breton, Salvador Dalí ja Man Ray, joille etusijalla ei ollut ulkoisen maailman dokumentointi, vaan sisäinen todellisuus: unet ja alitajunta, halut ja unelmat, mystiset sielunmaisemat. Kaikki oli mahdollista, koska kaikki tehtiin käsin: kulisseeja rakentamalla, leikkaa ja liimaa -tekniikalla, kuvia käsin värittämällä, piirrosta ja valokuvaa yhdistellen.

Kuvituksen kentältä mainittakoon suomalainen Pikku Siljan unisatu (1945), Otso Pietisen kirjoittama ja kuvittama lastenkirja, jonka kuvat oli rakennettu unenomaisella fotomontaasitekniikalla: kuvien taustat ja eri elementit kuvattiin erikseen ja liitettiin yhteen leikkaamalla tarvittava elementti kustakin kuvasta. Palasista koostettu sommitelma kuvattiin, ja näin syntyneestä negatiivista valmistettiin vedoksia, joista osa väritettiin.

Thaumaturgy näyttelyssä kuvitusta hyödynnetään hyvin samanlaisella tavalla: visuaalisena efektinä, jolla vahvistetaan arkitodellisuudesta eroavaa absurdiä tunnelmaa.

Huhta

Häilyvä raja maagisen ja arkisen maailman välillä on yksi Milena Huhdan kuvitusten toistuvista pääteemoista ja uusi näyttely vie teemaa aiempaa syvemmälle. Huhta toistaa ja varioi teemojaan julmuuden estetiikasta herkkään naisellisuuteen. Hänen hahmonsensa ovat samaan aikaan haavoittuvia ja voimakkaita. ”Pyrin kuvaamaan ristiriitaisia tuntemuksia muun muassa siitä, mitä tuntuu olla nainen.” Milena Huhta on piirtänyt lapsuudesta saakka. ”Piirtäminen on aina ollut minulle eskapismia – portti toiseen maailmaan.”

Monet näyttelyn kuvien hahmoista tunnetaan erityisesti venäläisen grafiikan ja lavastustaiteen uranuurtajan Ivan Bilibinin kuvituksista. Bilibinille ”venäläisyys” ei merkinnyt vain oman kulttuurin piiriin rajoittumista. Bilibin on korostanut esimerkiksi japanilaisen taiteen osuutta kehityksessään. Myös Milena Huhta ihailee japanilaisia taiteilijoita kuten Takato Yamamoto, Junko Mizuno, Yoshitaka Amano, Kuniyoshi Kaneko ja Aquirax Uno. Huhdan psykedeelisen kuvitustyylin viite-kehyksiä ovat fantasia ja scifi, kansantaide ja old school anime (erityisesti shoujo). Visuaalisen viestinnän opinnot Etelä-Koreassa ovat jättäneet töihin myös jälkensä.

Huhtaa inspiroivat muoti, unet, goottityyli ja -musiikki (deathrock, cold wave) ja kirjallisuus. Hän etsii jatkuvasti internetistä uutta innoitusta ja kertoo olevansa riippuvainen Pinterestin ja Tumblrin kuvatulvasta.

Luganski

Luganski on tunnettu tummasävyisistä muotokuvistaan. Näyttelyn kuvat on kuvattu kesällä ja syksyllä 2018.

**Galleria
Kuvitus**